

Er is niets zo fijn als gezellig met elkaar nagenieten van een intensieve en succesvolle jachtdag; samen met jagers of drijvers. Allebei tegelijk komt helaas te weinig voor. De onderlinge verschillen zijn misschien wel te groot. Maar goed, tijdens de nazit komt het geregeld tot wat meer serieuze gesprekken en dan wordt mij af en toe de vraag gesteld: 'Uit welk nest kom jij eigenlijk?'

Een eenvoudige vraag die toch wel wat ingewikkelder is dan op het eerste gezicht lijkt. Gaat het over religie? Over politiek? Over opleiding? Over mijn karakter? Ik maak het over het algemeen niet moeilijker dan het is en vertel dan wat over mijn familie.

Mijn vader en alle broers van mijn vader zijn jager. En mijn opa aan vaders kant was stroper. Aan mijn moeders kant precies hetzelfde. Haar broer was jager en visstroper tegelijkertijd. Ome Joop, hij is inmiddels overleden, heeft bij mij een onuitwisbare indruk achtergelaten. Want ondanks dat hij een hersenbloeding heeft gehad, strompelde hij op hoge leeftijd steeds maar weer het veld in om een fuik te zetten. Hij belde me dan vol trots op om te vertellen dat hij toch weer een paling van twee pond had gevangen. Ome Joop was een op en top natuurmens en een enorme doorzetter. Mijn moeder was uit hetzelfde hout gesneden.

Dertig jaar geleden woonde tegenover mijn ouders, aan het eind van de straat, een wat ouder echtpaar. De vrouw liep bij mijn ouders in de huishouding en de man verdeed zijn tijd vooral met het wegpaffen van enorme hoeveelheden sigaretten; dag in, dag uit. Omdat hun beide zonen het huis al uit waren, was Duitse staande korthaar Bruno nog hun enige huisgenoot.

De jaren verstreken en het echtpaar begon echt oud te worden. En Bruno ook. Buurvrouw begon enigszins vergeetachtig te worden en buurman had nog maar een hoofdactiviteit: het opstoken van nóg meer sigaretten. In huis holde de situatie achteruit. De boel werd vies en het rook er onaangenaam. Bruno was daar ook debet aan want door zijn leeftijd begon hij lichamelijke gebreken te vertonen. Zijn huid begon te schilferen en hij kreeg moeite om de ontlasting op te houden. Op een zekere dag kwam de schoondochter van buurvrouw bij mijn moeder. Het plan was om het huis van haar schoonouders eens grondig aan te pakken, want dit kon zo echt niet langer.

Mijn moeder bood aan om een helpende hand toe te steken. Er werd een schoonmaak- en schilderplan gemaakt en ze besloten dat Bruno naar de dierenarts moest om hem in te laten inslapen. Want het ging echt niet goed met Bruno. Hij zat zichzelf duidelijk in de weg, was niet levenslustig meer, at nauwelijks nog en vervuilde zichzelf en zijn omgeving in rap tempo. Schoondochter zou de afspraak maken en de zonen van de overburen moesten dan maar met Bruno naar de dierenarts.

Op een dag zetten de beide zonen Bruno in de auto en reden enigszins bedroefd richting de dierenarts. Maar ze waren snel weer terug met Bruno. De dierenarts zou gezegd hebben dat de hond nog wel een poosje meekon omdat er eigenlijk niet zoveel aan hem mankeerde. De ware reden was dat ze het niet over hun hart konden verkrijgen om Bruno in te laten slapen. Ze waren niet eens bij de dierenarts geweest. Daarmee ging er ook een streep door het plan om het hele huis schoon te maken en van nieuw behang en tapijt te voorzien. Want Bruno zou de boel snel weer versmeren.

Een kleine week later kwam ik bij mijn ouders. Ik sprak mijn moeder over het voorval en vroeg belangstellend wat ze die dag gedaan had. Ze vertelde: 'Ik heb gisteren en vandaag geholpen met het schoonmaken van het huis van buurvrouw.' Ik zei: 'Oh, ik dacht dat dat niet meer aan de orde was omdat Bruno er nog is.' Ze zei: 'Ja, dat klopt, maar die heb ik een snee brood met mollendood gegeven. Daar mag je verder nooit over praten.' Van mollendood is bekend dat er vroeger strychnine in zat. Voor mensen dodelijk bij inname van zo'n 20 milligram; voor Bruno de beste oplossing.

Bruno werd uit zijn lijden verlost en voor de overburen was het een pak van hun hart; ook al misten ze hem enorm vanaf het eerste moment. Van mijn moeder een bijzondere, barmhartige daad.

Deze anekdote staat voor hoe ik ben opgevoed. Met welke normen en waarden. Door mijn werk als rattenvanger en mijn passie voor het werken met honden voor de meutejacht, ben ik dagelijks in de natuur en heb regelmatig te maken met de dood van dieren. Dieren mogen nooit onnodig lijden en ze hebben recht op een snelle dood. Of dat nou ratten, wild of mijn eigen honden zijn, ik handel altijd vanuit mijn diepe respect voor de natuur. 🐾

Uit welk nest kom je?